

Basoko inauteriak

[vc_row][vc_column][vc_column_text]
Zuhaitz altuz eta kolore guztietako lorez betetako baso batean, animalia oso desberdinak bizi ziren. Batzuk azkar korrika ibiltzen ziren; besteak, astiro. Batzuek ozen orro egiten zuten, eta besteek ahots baxuz hitz egiten zuten. Baina denek etxe bera partekatzen zuten.

Egun batean, Lila loroari ideia bikaina bururatu zitzaion.

— Inauteriak antolatuko ditugu! —proposatu zuen, hego berde eta urdinak mugituz—. Musika, mozorroak eta desfilea izango ditugu!

Mateu tximinoak pozez egin zuen salto.

— Nik girlandak zintzilikatu ditzaket zuhaitzen artean!

Emma elefanteak irribarre egin zuen.

— Nik danborra jo dezaket tronparekin.

Tita dortokak astiro altxatu zuen hankatxo bat.

— Nik apaintzen lagundu dezaket… baina denbora beharko dut.

Basoa ilusioz bete zen. Denek parte hartu nahi zuten. Pau paumak bere luma distiratsuak zabaldu zituen.

— Nik desfilean parte har dezaket! Jantzirik ikusgarriena daukat.

Baina Zain azeriak muturra zimurtu zuen.

— Eta luma distiratsurik ez dutenek edo hain gora salto egin ezin dutenek?

Denak pentsatzen geratu ziren. Orduan Alba katagorria agertu zen. Adartxoz egindako gurpil-aulki txiki bat erabiltzen zuen, atzeko hankek indar handirik ez zutelako.

— Nik ere parte hartu nahi dut —esan zuen tinko—. Maskarak diseinatu eta desfilea antolatzen lagundu dezaket.

Basoa isilik geratu zen une batez. Gero Emmak hitz egin zuen:

— Inauteri hauek ez dira azkarrena edo koloretsuena nor den ikusteko. Desberdinak garela ospatzeko dira!

Lilak baietz egin zuen buruarekin.

— Bakoitzak zerbait berezia dauka eskaintzeko.

Horrela, denengan pentsatuz hasi ziren antolatzen. Mateuk girlandak beherago jarri zituen, besteen eskura egoteko. Júlia jirafak faroltxoak goian eutsi zituen. Titak pazientziaz margotu zituen kartelak. Albak hostoz, lorez eta azalez egindako maskarak diseinatu zituen nahi zituen edonorentzat. Zainek ibilbide irisgarri bat prestatu zuen, bakoitzak bere erritmoan aurrera egin ahal izateko.

Inauteri egunean, Ortzadar Basoa musikaz bete zen. Emmak danborra jotzen zuen, txoriek abesten zuten eta Leo lehoiak harro astintzen

zuen adatsa. Tomàs sator txikia ere bere zulotik irten zen, kapa distiratsua jantzita.

Berdin zuen norbait astiro ibiltzea, gurpilez mugitzea, salto egitea edo hegan egitea. Bakoitzak bere unea zuen distira egiteko.

Tita astiro joan zen desfilean, eta denek txalo egin zioten. Alba lorez apaindutako aulkian aurrera joan zenean, baso osoak oihukatu zuen:

— Aupa!

Pauek gauza garrantzitsu bat ulertu zuen. Zainengana hurbildu eta esan zion:

— Nire jantzia polita da, baina politena denok elkarrekin egotea da.

Gau hartan, izarrez betetako zeruaren azpian, Ortzadar Basoak ikasi zuen benetako jaia ez zegoela lumetan edo mozorroetan. Animalia bakoitza desberdina zela ospatzean zegoen, eta elkarrekin ikuskizun zoragarria egiten zutela ikustean.

Ordutik aurrera, urtero ospatzen dituzte Inauteriak, ikasgai bera gogoratuz: denek parte har dezaketenean, jaiak askoz distira handiagoa egiten du.

[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row][vc_row][vc_column]
Margotu ipuina:
[vc_single_image image=”3701″ onclick=”img_link_large” css=””][/vc_column][/vc_row]